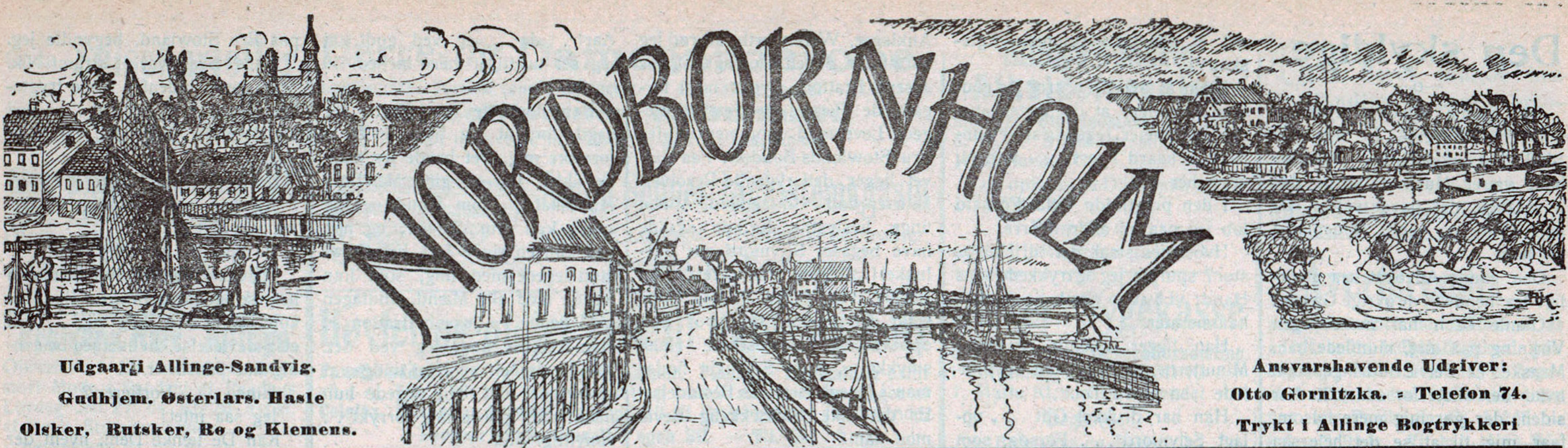

Nr. 237

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - 6 Ø.

Fredag den 26. Februar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1932

Australien.

— 0 —

Paa Forhaand har man Lov til at nære den begrundende Tro, at den australske Befolkning levede under paradisiske Tilstande. „The Commonwealth af Australia“, som er Landets officielle Navn, har nemlig et Land-omraade, egnet til Dyrkning. paa Størrelse med Europa, Rusland undtaget. Og i dette Omraade findes Egne, der er saa begunstiget af Naturen, at de maa sammenlignes med de fantastisk frodige, der findes i Tropeklimaer. Særlig er Queensland, der ikke uden Grund har faaet sit Navn (Queen-Dronning), eventyrlig frugtbar.

I dette Land, med utrolige Udviklingsmuligheder, lever kun godt 6 Mill. Mennesker. Her er altsaa „Sommer-sol nok og Sædejord nok“. Men der er kommet en Slange i Paradiset, idet et uheldigt halvtkommunistisk Styre med forkvaklede Arbejdsforhold og af vidtdrevet Understøttelsessystem har bragt Staten paa Fallitens Rand. De borgerlige Partier, med forhenværende Finansminister Lyen som Fører, søger nu som Regeringsparti at indføre sund Fornuft i de forvirrede Forhold.

Med Hensyn til Landets Erhverv, er det jo særlig Landbruget, der paa-kalder vor Interesse, og da specielt

det australske Mejeribrug.

Kvægholdet er stadig stigende og Malkekvægets Antal stedse voksende. Mælkeproduktionen er i Fremgang, og som Følge heraf bliver Eksporten af Smør o. a. Mælkeprodukter større. Paa Grund af de særlige klimatiske Forhold med relativ ringe Medbør, er det fremskredne Landbrug almindeligvis knyttet til de sydlige og sydøstlige Kystegne, som Queensland, Victoria og Tasmanien, og til disse Egne er Mælkebruget hovedsagelig henlagt. Jo længere Afstand fra Kysten, desmindre Regn, Landbruget forandrer Karakter. og i Stedet for Kvæg begynder de store Hvededistrikter samt Uldproduktionen, der er Australiens Nationalproduktion. »Landet med det gyldne Uld«. Af Faar findes ca. 100 Mill. Stk. Længere indad i Landet bliver Regnmængden endnu mindre, og her findes udstrakt Græsningslandbrug med Kødqvæg og Faareavl.

Men selv i de ovenfor omtalte Kystegne er Nedbøren ikke stor, naar Hensyn tages til det varme Klima, og tilmed uregelmæssig og varierende fra Aar til Aar. (Fra 400 til 900 mm.) Aar med tilstrækkelig Regn veksler med Tørkeaar, hvor Kreaturerne lider som Følge af Sult, og vansmægter af Tørst. For ca. en Menneskealder siden døde saaledes 26 Mill. Faar. Det er indlysende, at saadanne Tørkeaar, under primitive Forhold, spiller en stor Rolle for Produktionen, ogsaa af Smør, der i gunstige Sæsoner, som i Aar, kan udvise en meget betydelig Eksport. Som Eks. paa Hostudbytets Størrelse under de varierende Nedbørsforhold, skal anføres, at Udbyttet af Hvide i 1912 udgjorde gns. 14,5 bushels pr. acres, i 1914 2,6 medens 1915 gav 14,3 og Tørkeaaet 1919 kun 3,0

Lignende Svingninger, omend knap saa store, træffes i Smørekseporten. Men trods Variationerne er Linien som Helhed opadgaende, og i Aar er naaet en Højde, der slaar alle tidligere Rekorder. Den samlede Produktion har været 1 Milliard Gallon Mælk (a 4 l), hvoraf er fremstillet 155,000 Tons Smør, af hvilke er udført 73,000 Tons, hovedsagelig til England, paavirkende det sensible engelske Marked og trykkende Smørprisen. Men iøvrigt eksporteres

det australske Smør til en Mængde andre Lande, hvoraf skal nævnes nogle af de vigtigste i 1931 (Udenrigsmin. Tidsskrift.):

England 146.000.000 Ibs, Belgien 178.000 Ibs, Canada 2.800.000 Ibs, Ægypten 1.100.000 Ibs, Nederlandsk Indien 6,400,008 Ibs o. fl. andre.

Foruden de sidste Par Aars gode klimatiske Forhold har ogsaa andre Faktorer øvet Indflydelse paa Eksportens Stigning. Ikke mindst har de smaa Priser paa Hvide og Uld bevirket en Omlægning af Bedriften til Malkekævsprodukter, hvor Prisfaldet er sat ind paa et senere Tidspunkt. Endvidere forlader Farmerne de primitive Forhold og gør saavel Produktion som Avl mere rationel. Ved Hjælp af Ensilage bødes der nu paa Ernæringen i de tørre Aar, ligesom der gives Malkekøerne Ensilage paa de ugunstige Aarstider, og sørges for Drikkevand. De store Svingninger i Smørproduktionen vil næppe heretter blive saa fremtrædende, ligesom de udprægede Svingninger efter Aarstiderne vil udjævnnes noget, og Leveringerne til Markedet blive mere ens Sommer og Vinter. — Af andre Forhold, der influerer, kan nævnes, at Forbruget af Margarine, der hidtil har været lille, nu, som Følge af Krisen, er tiltagende, saa Hjemmeforbruget af Smør bliver mindre.

Hertil kommer forskellige offentlige Foranstaltninger, der søger at fremme Overgang til Selveje, samt den saakaldte Paterson Plan (Paterson Scheme), som indførtes for nogle Aar siden, og gaar ud paa at tage en Afgift pr. Ibs produceret Smør, og Provenuet heraf anvendes delvis som Eksportpræmie til at stimulere Udførslen.

Der er altsaa Tendens til at udvide Smørproduktionen og Mejeribruget. Den nærmeste Tid tyder paa en mægtig Konkurrence og Rekordproduktion i de første Maaneder, idet Nedbørsforholdene har været gunstige. Endvidere er der jo store Udviklingsmuligheder for Fremtiden, ligesom en eventuel Preference paa det engelske Marked ogsaa kan faa Indflydelse. Paa den anden Side kan de stigende Hvedepriser maaske igen bevirke en Tilbagevenden til Hvededyrkingen, og dermed følgende Aflastning for Mejeribruget.

Af O. Fredens i Sorø Amtst.

Hvem . . ?

—:—

Michael Brégois løftede sit Glas, hvor Champagnen perlede, saa rundt paa sine Gæster og sagde, idet hans Blik standsede ved den unge Kvinde, der sad lige overfor ham:

— Kære Venner, jeg beder Dem alle med mig tømme et Glas for vor Veninde Grevinde Lucia Magliani, som nu er kommet tilbage efter sin lange Rejse og har villet tilbringe sin første Aften i vort Selskab.

Alle løftede deres Glas. Grevinden nikkede smilende rundt, saa saa hun paa Brégois med sit dvælende Blik, der lignede en Kats, og sagde blot: — Tak, Michel!

Samtalen skyllede op igen, livlig, munter, hun fulgte den lidt undrende, ligesom hun efter sin lange Fraværelse savnede Tilknytningspunkter.

— Deres Selskaber er i alt Fald som i gamle Dage, Michel, sagde hun lidt efter — stadig lige muntre.

— Ja, sagde Robert Avertin smilende. — Der er kun een, som har gjort dem bedre. Men selv om vor kære Vært bliver krænkert, er der en, Raymond Garcias.

HOLGER DRACKMANN

DU DANSKE MAND

Du danske Mand, af al din Magt
syng ud om vor gamle Mor.
En Krans af Hav og Fjord blev lagt
om Huset, hvor hun bor.
Mod grønne, side Strande
gaar stærke, stride Vande,
og over Kornets Guldglans
staar Vikingestenen Vagt.

Syng ud, og Sorg fra Fortids Nat
bli'r Smil paa hver Glædesdag,
vor Himmel skifter Farve brat,
men aldrig Folkets Flag.
Som Danmarks blide Kvinder
har røde — hvide Kinder,
saa lyser Livets Friskhed
fra Frihedens dyre Skat.

Vort gamle Land, af al vor Magt
vi øger din Rigdoms Ring,
gaar fremad, sejt og uforsagt,
om ej i store Spring.
Og furer Ploven Landet,
saa skurer Kølen Vandet,
stødt staar den danske Sømand
paa Havet sin Vikingevagt.

— Raymond Garcias, gentog Grevinden. — Er han stadig lige spirituel og overraskende.

Der bredte sig en Stilhed omkring Bordet, saa svarede Brégois: — Jeg ser nok, kære Lucia, at De ikke har hørt om hans sidste Overraskelse.

— Jeg har været saa langt borte.

— Ja, men De skal høre den. — Det var for godt et Aar siden — ja, jeg tror, det var et Par Dage efter, at De var rejst — da havde han indbudt en Del Venner til en stor Middag. Jeg behøver vel næppe sige, at vi alle kom. Hans Fantasi, hans Vid, hans Bestræbelser for at mere sine Gæster kendte vi jo alle. Og denne Gang havde han endogsaa indbudt til „En overraskende Aften“.

Den bød virkelig ogsaa paa alle Slags Overraskelser! For det første havde han med stor Kunst ladet sine Stuer forvandle til blomstrende Lysthuse, og hele Maaltidet ledsagedes af henrivende Musik. Men dernæst var han ogsaa selv i straalende Humør, hans Ord spillede mere funklende end nogensinde, han holdt os alle i Aande ved tusinde Indfald, og Latteren skyllede ustandselig gennem Salen.

Pludselig rejste han sig og gik hen til Kaminen. Jeg ser ham endnu for mig staa der lænet op ad Kaminen og med et mærkeligt og spottende Smil paa Læberne.

— Ja, mine Venner, sagde han, — De har jo sikkert alle mærket, hvor melankolsk jeg er i aften.

Svaret var en Eksplosion af Latter. — Jeg er bange for, vedblev han uanfægtet, at De har kedet Dem . . . Sig det nu ærligt.

— Altsaa maa jeg gøre Bod, fortsatte han smilende. — Er det ikke rigtigt?

— Jo, vist saa! Ned med Garcias. Han nikkede og ringede paa en Klokke.

— Bring Bordet ind!

Et Bord blev baaret ind. Det var dækket med Vaaben af alle Slags. Vi saa spændt paa ham. Hvad skulde der ske?

Saa begyndte han en Tale, vittigere og mere forbløffende end nogen anden han havde holdt. Han tog Vaabene op Stykke for Stykke og knyttede sine Bemærkninger til hver af dem, forklarede deres Ejendommeligheder, og hvordan det vilde være at dø netop for det Vaaben.

Pludselig tav han. Saa tog han en Revolver: — Nej, sagde han, og hans Stemme var paa en Gang dødelig træt. — Denne her er den sikreste.

Og før nogen af os kunde sige et Ord, rettede han den mod sit Bryst og trykkede til.

Et Skrig af Rædsel slog igennem Salen. Han løftede Armene med en grotesk Gestus, saa faldt han om. En rød Plet kom tilsyne paa hans Skjortebryst og voksede langsomt.

Jeg var sprunget hen til ham. Han forsøgte endnu at smile, og han hviskede:

— Michel, hun har forladt mig for bestandig — — naar Du ser hende saa — —

Hans Øjne faldt til, og han var død. Men siden har jeg forgæves spurgt mig selv: Hvem var den Kvinde?

Michel Brégois standsede brat i sin Fortælling. Grevinde Magliani havde rejst sig. Hun var meget bleg. Hun stod et Øjeblik, saa gjorde hun en famlende Bevægelse og faldt besvimet om.

Ord til Eftertanke.

— Det haardeste Arbejde for en flittig Mand er intet at bestille.

Du kan flygte fra din Pligt, men den møder Dig allerede ved det første Gadehjørne.

— Den, som sidder nærmest Ilden, bliver først varm.

— Fattigdoms Jerngreb sætter ofte Rustpletter paa Klæderne.

— Rigdom han Vinger; derfor har vi altid saa mange fattige iblandt os.

— Alt har været bittert, før det blev modent.

— Dovenskab gaar saa langsomt, at Fattigdom snart indhenter den.

— Naar Du ikke kan finde Hvile hos Dig selv, er det til ingen Nytte at søge den hos andre.

— Det er svært for en tom Sæk at staa oprejst,

— Taalmodighed er Kunsten at haabe.

— Hvis Du køber, hvad Du ikke trænger til, varer det ikke længe, før Du maa sælge det, Du trænger til.

— Stum Deltagelse er ofte den mest veltalende.

— At leve er ikke blot at aande, men ogsaa at handle.

— At være stolt af sin Viden er den største Uvidenhed.

— Hvor Sladderer holder til, kan den stærke ikke slaa sig til Ro. I den stærkes Kogger søger man forgæves efter forgiftede Pile.

Den skyldige.

—o—

Den gamle Advokat rejste sig stille fra Klaveret. Et hjerteligt Bifald lød imod ham. — De burde have været Musiker, sagde den unge Pige, der havde siddet ved hans Side og vendt Nodebladet for ham.

Den gamle Advokat saa alvorligt fra hende til de øvrige Gæster.

Gamle Bach har nu en egen Virkning paa mig, mumlede han. Maaske er det Erindringen om hvad der skete for snart 25 Aar siden, der gør mig mere følsom, faar mig til at se det hele saa tydeligt for mig og faar mig til at genopleve hele den besynderlige Sag — den besynderligste, jeg nogensinde har oplevet — og saaledes gør sin Indvirkning paa mit Spil . . . I alle Tilfælde . . .

Jamen, hvor kan Bachs Musik staa i Forbindelse med Retssagen? lød det fra Gæsterne, der hidtil havde siddet som andægtige Tilhørere.

Jeg var endnu en ung Mand, begyndte den gamle Statsadvokat at fortælle uden at afvente yderligere Opfordring. Jeg var nybagt Statsadvokat og havde giftet mig ind i en jævn, borgerlig Familie, hvis mandlige Medlemmers hovedsagelige Interesser laa i Gummi-fabrikation, Kalkulationer og den Slags, hvorimod flere af Damerne, ligesom jeg, dyrkede Musik, hvorfor vi en Gang eller to om Ugen havde indrettet Musikaftener. — Det var netop en af disse Musikaftener, en Lørdag Aften; jeg husker det saa tydeligt. Jeg havde Gæsterne hjemme hos mig, og jeg sad ved Klaveret med Bachs Sonetter foran mig. Da ser jeg over Nodebladet i den aabne Dør den mig ganske flygtig bekendte Fabrikant Sterz, en ung Sportsmand, med en Kappe kastet over Skuldrene, Hatten i den ene Haand . . . og min Overfrakke i den anden Haand.

Han gjorde Tegn til mig, og jeg hørte ham i største Ophidselse raabe:

Min Vogn holder hernede. Min Svoger, Werenbarth, maa hurtigst muligt tale med Dem.

Hvis Hr. Werenbarth ønsker at tale med mig, svarede jeg i en næsten afvisende Tone, ærgerlig over Afbrydelsen, saa er han velkommen her.

Jamen, Hr. Statsadvokat, han kan ikke komme.

Hvorfor dog ikke?

Fordi han ligger for Døden.

For Døden! . . . Hvad vil De, at jeg skal gøre?

Han har en Tilstaaelse at gøre; hvad og om hvilket aner jeg ikke; men . . .

Jeg kommer om et Minut, Hr. Fabrikant . . . Deres Svoger er ret velhavende? spurgte jeg Sterz.

Hovedrig!

Er han gift?

Ja, han er.

Er der Børn?

En Dreng og en Pige.

Og hvorledes med Ægteskabet? fortsatte sig Rækken af mine Spørgsmaal.

Som saa. — Han gjorde en betegnende Skulderbevægelse. — For min Søsters Vedkommende var det, hvad man kalder et Fornuftparti. Vi har ikke været vel-signet med Overdaadighed hjemmefra . . . tværtimod. Hun er fjorten Aar yngre end han.

Og han?

Tja, han. . . Først og fremmest Skotøjsfabrikant. Alle hans Tanker drejer sig om Fodtøj, . . . vel ikke et overmaade udpræget poetisk Emne . . . og . . .

Altsaa kan man næppe kalde

det et absolut harmonisk Ægteskab?

Uden at overdrive tror jeg godt man kan sige, at det ægteskabelige Barometer regelmæssigt kunde vise haard Frost . . . Men nu er vi her nok.

I den pragtfulde Villas Forhold løb jeg paa en ældre Herre.

Hvorledes staar det til, Hr. Pastor? spurgte jeg og trykkede hans Hand; vi var jo gamle Studenter-kammerater.

Han ligger spændt og tæller Minutterne, svarede han og tilføjede i en skarp Tone:

Han har drukket Gift . . . oplagt Selvmord . . . Forsøg, som efter alt at dømme lykkes.

Idet jeg nærmede mig Sygeværelset, slog en Tanke pludselig ned i mig. Da jeg hen mod Aften kom hjem fra Retten, havde min Kone fortalt mig, at Fru Werenbarth havde været der og spurgt efter mig. Jeg havde ikke tillagt dette Besøg synderlig Betydning, men tænkt, at det stod i Forbindelse med en Sag, som for Tiden verserede mellem hende og hendes Gartner, som var blevet overrasket i Tyveri af Blomster og Frugt. Nu slog det mig, at Fru Werenbarth allerede dengang har anet noget om Mandens Tilstand.

Jeg fandt Hr. Werenbarth liggende i Sengen.

Hr. Doktor, hilste jeg til en Herre, der sad ved Siden af Sengen.

Doktoren rejste sig.

Han har næppe mere end en Time igen, sagde han sagte, og forlod Stuen.

Werenbarth og jeg var alene.

Han syntes at have hørt Lægens Bemærkning. Et smerteligt Drag lagde sig om hans Mund, idet han besværligt pegede paa Stolen ved Siden af Sengen;

Værsgod, Hr. Statsadvokat, tag Plads.

Et besynderligt, djævelsk, ondt Smil eller Grimasse ledsagede hans Ord.

Det, jeg vil fortælle Dem, Hr. Statsadvokat, begyndte han med en Stemme, der, i Betragtning af hans Tilstand, lød ret klar og tydelig, vil ganske sikkert forbyse Dem.

Et dyrisk, grusomt og overlegent Glimt spillede i hans Øjne. Hvad drejer det sig om? spurgte jeg utaalmodigt.

Om et Justitsmord! Husker De Fru Stowland? — Han lo raat og kynisk. — Fru Stowland, den mest elegante og meget velhavende Dame i Byen. Jeg var tilstede i Retssalen, da De forlangte hendes Morders Hoved. Det er snart to Maaneder siden. I den Tid har Deres „Morder“ siddet i Tugthuset, hvortil han blev dømt livsvarigt. Hvor maa det være vidunderligt at være i Besiddelse af den Evne at kunne male et Billede saa klart og tydeligt, at alle Nævninge føler sig „overbevist“. — Han lo en kort, modbydelig Latter og fortsatte: Der ligger den smukke Fru Stowland . . . Klokken elleve om Formiddagen i sit elegante Boudoir . . . i sin rosa Morgenkjole . . . med en Kugle i Hjertet . . . Tjenerskabet ser en „Morder“ flygte ud gennem Salonerne og fanger ham nede i Parken. — Atter lød den samme raa Latter. — Har den unge Mand nogensinde tilstaaet? . . . Nej, han har ikke; han har nemlig intet at tilstaa, . . . og alligevel dømmer man ham. Hr. Statsadvokat! Løber det Dem ikke koldt ned ad Ryggen ved den blotte Tanke om dette Justitsmord, som her afgjort er begaaet?

Jeg . . . jeg er . . . den offentlige

Anklager, Werenbarth, afbrød jeg harmfuldt. Sagen er oplagt. Denne Joseph Bratton, Byens mest for-gældede Person og mest udprægede Levemand, kommer ud fra Fru Stowlands Boudoir. Paa Gulvet ligger den rygende Revolver. Hun er død . . . stendød. At den unge, livslystne Kvinde skulde have begaaet Selvmord var udelukket! Aldeles udelukket! Paa Bordet ved Siden af den Døde staar det tomme Etui, hvor hun opbevarede sit kostbare Hals-smykke . . . Men Smykket finder man i Joseph Brattons Besiddelse. Er det ikke tilstrækkelig Bevis mod ham?

Hr. Werenbarth havde lagt sig tilbage i Puderne. Hans Stemme lød fraværende:

Har De nu ogsaa rigtig genemtænkt den Sag. . . . Det var jo Sommer endnu. Alle Døre i hendes Villa, baade fra Parken og saavidt jeg ved, ogsaa fra Vejen, stod aabne. Tjenestefolkene var beskæftiget i Køkkenet og i de øvrige Værelser. Enhver kundeuset gaa ind . . . og ud igen, medens Tjenestefolkene var optaget af at fange den formentlige Morder.

Jamen, hvem skulde det saa være, Hr. Werenbarth? Jeg kendte jo selv Fru Stowland personligt. Hun var en yderst elskværdig og indtagende Dame. Hendes Mand var jo saa at sige aldrig hjemme, men altid paa Langfart. Fru Stowland havde mig bekendt ingen Fjender. Paa en egen harmløs Maade flirtede hun med alle Mænd; saaledes ogsaa med Joseph Bratton; maaske endda mest ham . . . og forresten intet Under. Han besad jo denne Gave at kunne fordreje Hovedet paa unge Kvinder.

Tal kun videre, kom det svagt fra Hr. Werenbarth.

Denne Bratton var jo ogsaa en ganske uvederhæftig Person; en Eventyrer. Det Agentur, han drev, stod paa Fallittens Rand. Dagen efter Mordet forfaldt en stor Veksels. Han maatte for enhver Pris skaffe Beløbet . . . Smykket repræsenterede en Formue . . . ellers var han færdig.

Werenbarths Øjne skinnede, medens jeg fortalte. Desuden . . . hvis Bratton ikke var den skyldige, maatte han have set Morderen; men det har han jo ikke!

Nej! skreg den døende hæst. Han saa ikke Morderen; fordi denne stod i Værelset ved Siden af . . . Og hvorfra ved De det? Fordi jeg var til Stede.

De kender altsaa Morderen. Hr. Werenbarth?

Ja!

Hvem er han saa?

Hr. Verenbarth strakte møjsommeligt, men med et triumferende Glimt i de halvt tillukkede Øjne, Pegefingeren mod mig og hviskede næppe hørligt:

Mig!

De?

Ja . . . mig! gentog han ivrigt med et nyt Glimt af Liv i de graa Øjne.

Ja . . . ikke sandt! han anstrengte sig for at faa Vejret. Der blev De overrasket! Og De tror, De er ufejlbarlig. Han gjorde et fortvivlet Forsøg paa at le. Jeg skal fortælle Dem hvorfor. Jeg var nok Skotøjsfabrikant . . . en Regnemaskine, som man yndede at kalde mig; men jeg er dog et Menneske, som alle andre . . . Ret til at forelske mig!

I Fru Stowland?

Var hun ikke den mest kokette Kvinde under Solen? Hun legede, flirtede med mig, gjorde mig vanvittig forelsket . . . for bagefter at gøre mig til Skive for Latter og Spot. Herregud . . . ved De, hvor gammel jeg er? . . . Syv og tredive

Aar! . . . Ja . . . jeg ved godt, at jeg ser ud til at være mellem 50 og 60.

Han fortsatte anstrengt: Jeg sagde før, at jeg har Ret til at forelske mig. Det havde jeg maaske ikke. Jeg er gift. Men mit Ægteskab . . . som Hund og Kat spørg kun min Svoger, og han ved kun en ringe Del Fru Stowland legede med mig, som hun legede med alle Mænd, undtagen med denne . . . Joseph Bratton . . . Han elskede hun. Jeg ved det. Kunde simpelthen ikke undgaa at se og høre det. Mig legede hun med. Hun gjorde mig forrykt . . . vanvittig. . .

Og hvad foretog De Dem saa, Werenbarth? . . . Anstreng Dem ikke unødigt, men tal langsomt.

Jeg gik ind i hendes Villa. Døren var aaben. Jeg gik lige ind. Han var hos hende. Han knælede for hende, kyssede hendes Hænder . . . og hun, hun bøjede sig over ham og kyssede hans Mund og Pande og gav ham Halssmykket. Saa knælede han igen ned for hende og takkede hende. Tankerne fo'r i vildt Kaos igennem min Hjerne. Smykket var en Foræring til hende fra . . . mig. Jeg vidste, at han havde en Veksels, som forfaldt til Betaling . . . Han stod med Smykket . . . Jeg havde Revolveren i Haanden . . . saa' . . . gennem . . . Røgen hende . . . falde om . . . sneget mig ud gennem Vinduet og vandrede bort . . . som i Drømme . . . Hr. Statsadvokat.

— — —

Jeg gik ud i Hallen. Der stod Svogeren.

Hør, sig mig en Gang Hr., var Deres Svoger og Joseph Bratton Venner? spurgte jeg ham.

Hans Øjne blev store og runde, og det var nærmest et Raab, da han spurgte:

Jamen . . . af hvilken Grund spørger De, Hr. Stats . . .

Den findes stærke Venskaber her i Livet; saa stærke, at man i Dødsstunden paatager sig andres Skyld for at befri Vedkommende for livsvarig Indespærring. Forstaar De, hvad jeg mener? Bestod der noget Venskabsforhold mellem disse to Mænd?

Fabrikant Sterz fugtede sine Læber.

Joseph Bratten var et Menneske, som min Svoger sidst af alle vilde nære venskabelige Følelser overfor!

Godt! Jeg afbrød ham og fo'r atter ind til den Døende.

Hr. Verenbarth, hører De mig? . . . Var Joseph Bratten Deres Ven? Saml Dem nu!

Jeg hadede ham. Jeg frydede mig, da han blev dømt, lød det stødvise Svar. Men senere kom frygtelige Nætter, hvor livsvarigt Tugthus . . . nej . . . da besluttede jeg . . . og mit Selvmord er vel et gyldigt og vægtigt Bevis.

Sygeplejersken kom med Morfin. Jeg kaldte paa Lægen.

Hr. Doktor. Jeg maa afsted til Tugthuset. Han skal konfronteres med Hr. Werenbarth. Gør alt, hvad der staar i Deres Magt for at holde Patienten i Live saa længe.

Vi holdt udenfor den svære Port. For Statsadvokaten aabnede den sig. I den stille Nat løb vi forbi Cellevogterne videre ad lange Gange . . . til Joseph Brattons Celle.

Straffefange Nr. 369 rejste sig fra Sengen, da jeg traadte ind. Hans glatragede Ansigt var sympatisk. Hans Kinder havde endnu ikke faaet Tugthusfarven. Han var høj, kraftigt bygget og havde et meget intelligent Udseende. Han var to og tredive Aar.

De afsoner en Straf for Mordet

paa Fru Stowland, begyndte jeg. Hans Svar var et stramt Nik.

Og selv indenfor disse frygtelige Mure sværger jeg . . . ved den levende Gud, det var ikke mig.

Hvem var saa Morderen?

Jeg har svaret utallige Gange. Jeg véd det ikke.

De maa da have set ham!

Jeg kan ligesaa lidt der som her se gennem Mure. Skuddet kom fra et Sted bag mig . . . fra et Sideværelse, hvilket jeg bestandig har paastaat.

Jamen . . . Portiøren?

Jeg saa intet!

Kan De tænke Dem, hvem der har skudt Fru Stowland?

Nej. Fru Stowland kom jo sammen med saa mange. Hun har flirter med mange, mange Mænd . . . ja, omtrent med alle, som kom i hendes Nærhed . . . men hvem der myrdede hende . . . ved jeg ikke.

De maa tro mig, jeg ved det ikke! raabte han.

Jeg tog ham med ud til Vognen.

Doktoren tog imod os i Forhallen.

Hr. Werenbarth levede endnu, men det lakkedestærkt mod Enden.

Vittraadte stille ind. Først Joseph Bratton og jeg. Derefter fulgte Lægen og Præsten.

Hr. Werenbarth, sagde jeg højt. De staar i Begreb med at forlade os.

Han stirrede paa mig gennem de halvt tillukkede Øjne.

De skal snart stedes for den højeste Dommer!

En hæs Strubelyd tilkendegav, at han hørte mig.

Foran Dem staar den Mand, som blev dømt skyldig i Mordet paa Fru Stowland.

Uskyldig dømt, kom det næppe hørligt.

Hr. Wehrenbarth. . . Naar denne Mand er den uskyldig, hvem er saa den skyldige?

Jeg . . . jeg!

Det var som usynlige Kræfter rejste ham op i Sengen og aabnede hans Øjenlaag.

Jeg . . . ved den levende Gud . . . jeg er den Skyldige . . . Han der Fyren . . . er uskyldig; men . . . han naar nok Galgen engang . . . men denne Gang . . . var det . . . mig! han faldt tilbage i Sengen.

Vi stod atter i Hallen. Joseph Bratton mellem to Vogtere.

Er jeg fri? spurgte han.

Jeg lod ham bringe tilbage med Vognen.

I Morgen vil vi høre nærmere.

Da jeg atter traadte ind i Sygeværelset, havde Sygeplejersken aabnet Vinduerne.

Hr. Verenbarth var død. Han laa med et strengt, tilfreds Smil om Munden og Hænderne var foldede over Brystet. Med stumme Kys paa disse Hænder knælede en ung Kvinde ved Sengen. Hun vendte Ryggen til, og jeg saa kun hendes Nakke og Haar. Hun presede endnu en Gang sine Læber mod den døde Mands Haand.

Det slog mig i dette Øjeblik, at hun først var kommet nu. Jeg gik hen imod hende, da hun rejste sig.

Min oprigtigste Deltagelse, sagde jeg og rakte hende Haanden.

Hun traadte et Skridt tilbage, holdt Hænderne afværgende, som var hun bange for at røre min Haand.

Jeg er klar, sagde hun . . . Tag mig kun,

Hvad siger De? Jeg troede i Øjeblikkets første Overraskelse over hendes Bemærkninger, at hun var unormal.

Jeg er Fru Stowlands Morder-ske!

Forts. i næste Nummer.

Gode Spisekartofler
købes.
Nielsen, Hasle. Tlf. 22.

Alle Slags Kødvarer
samt Laks modtages
til Røgning.
Otto Finne & Søn
ved Røgerierne, Hasle.

Frelsens Hær, Allinge.
Oberst Fech fra København leder
stort Møde i Sandvig gl. Raadhus
Lørdag den 27. ds. Kl. 20 assist.
af Hasle Strengørkester.
Børnemøde Kl. 18,30.
Søndag d. 28. ds. Kl. 10-16-20:
Møder i Allinge, ledet af Oberst
Fech. Alle er velkomne.

**Herman Mortensens
Ladestation**
anbefales.
Lad Deres Accumulator oplade
mindst 1 Gang om Maaneden —
hvorved De skaaner Accumlato-
ren, og Modtageren bliver mere
klangren.
Pris pr. Kvartal Kr. 2,50, og De
faar opladat saa tidt De ønsker.
Gratis Udlaan under Opladning.

Tyren
Vølund, Smed
staar til Afbenyttelse paa Kildes-
gaard pr. Tein. En Søster til Ty-
ren har nu efter første og 2den
Kalv malket 309+339 kg.
Medhjælper
kan faa Plads 1ste April.

2 Vær. Lejlighed
til Leje straks.
Esper Hansens Eftfl.
Sandvig.

Vorf aarlige Udsalg
slutter 1ste Marts.
Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Bedegade Orneforening
afholder Generalforsamling paa
Nørregaard, Lørdag den 27. Febr.
Kl. 3.

En Pige
søges 1. Marts eller senere paa
Gothegaard.
Tlf. Klemens n. 99 y.

Hjemmeslagtning
udføres.
L. Christiansen,
Tlf. Hasle 80 x

Ægteskabstilbud.
Enligstillet Landmand i 40-erne
med 2 Hestes Ejendom kunde øns-
ke at indlede Bekendtskab med
en god Landmandsdatter i samme
Alder. — Billet mrkt. 114 med
Fotografi bedes tilsendt „Nord-
bornholm“ i Løbet af 8 Dage.

En flink Karl,
som kan følge Maskiner, søges 1.
Marts paa
Ladegaard i Klemensker.

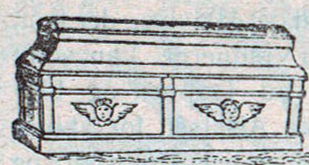
Roer til Salg
eller Bytte med sund Gylte.
Tlf. Allinge 111 u.

Biografen
Søndag Kl. 8.

Moderne Pirater.
Spændende Sydhavseventyr
i 7 Akter.

Al Syning udføres
Træffes bedst Lørdag og Mandag.
Thora Olsen, Humledal.

Herre-og Damegarderobe,
som ønskes kemisk rensset og farvet — eller alene rensset — hos
C. Schleisner, København
kan indleveres hos Hedeveg Markmann, Hasle.

Anton Sonnes Ligkistemagasin
Ligtøj og Ligsenge. Ordning af Begravelser.
Herman Th. Mortensen,

Høvlet og pløjet Træ til Gulve og Loft
Panelbrædder med og uden Staf, Lægter, Planker, Forskalling samt
alt i ru Træ. Alt i prima vellagret og tørt Træ. Desuden Lager af
Celotex, Masonite, Rörvæv, Tagpap. Alt til Bygningsfaget henhørende.
Leveres gratis overalt i egen Bil. — Tlf. 55.
Gudhjem Handelshus.

Sundheds-Rugbrødet HYGÆA
kun ægte med Mærket **HYGÆA normal** paaklæbet.
Anbef. af Læger
Bages kun i følgende Bagerier:
C. M. Frederiksen, Svanemøllen, Svaneke. Andreas Didriksen, Rønne.
Rye Jørgensen, Østerlars. J. A. Hammer, Vang. M. Chr. Jensen, Klemens.
HYGÆA Rugbrød er mere velsmagende end det alm. Rugbrød.
HYGÆA anbefales af Læger og Professorer.
HYGÆA er let fordøjeligt og har stort Indhold af Æggehvide og
Mineralstoffer.

Hvorfor købe Tryksager
Indpakkingspapir og Poser
hos omreisende Agenter, der paa Grund af
Rejseudgifter maa beregne større Avance
paa en ringere Vare, og sælger denne paa
Efterkrav og uden Garanti.

J Gornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,
er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den
billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering, Telefon 74.
Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikpris.

Det billige Udsalg
af Manufakturvarer
fortsættes, men slutter Mandag den 29. Februar.

Lageret af Gardiner til Foraaret
udsælges meget billigt i de kommende Dage.
Strikkede Varer - Undertøj - særlig billigt.

Nordlandets Handelshus.

Superfosfat, Kaligødn.
Kalksalpeter, svovlsur Ammoniak
er nu paa Lager og udlosses gerne i denne Maaned til
laveste kontant Pris.

Nordlandets Handelshus.

Forlang Hasle Fodertran hos Deres Købmand
eller Brugsforening.
Tf. 21. ➡ Hasle Fodertranfabrik.

Al Slags Lastkørsel
samt Transport af Svin til Slagteriet besørger gerne.
Tlf. Ruts ker 20 x. **H. A. Jensen, Vang.**

Ønsker De at udbide Deres Kundefreds, bør De aver-
tere i „Nordbornholm“.
„Nordbornholm“ læses i over 2500 Hjem.
Alene af Kolonialvarer og Manufaktur forbruger hvert Hjem aarlig for cirka
2000 Kroner. „Nordbornholms“ Læsere køber altsaa hvert Aar for over 5
Millioner Kroner Varer. Den Forretningsmand, der flager over de daarlige
Tider, den ringe Købeevne og de begrænsede Afætningsmuligheder, har ved at
overtære i vor Blad Lejlighed til at udbide sin Forretning, naar han fører
gode Varer og iøvrigt er konkurrencefygtig.

Møllers Bogbinderi
Tlf. 865. **Chr. Dideriksen, Rønne.** Tlf. 865.
Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.
I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.
Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

**Allinge-Sandvig
Afholdsförening**
afholder Stiftelsesfest FREDAG
d. 26. Kl. 8 paa Forsamlingshuset
„Hammershus“.
Der opføres en Dilettantkomedie
„Tre for En“.
Entre 50 Øre.
Logen Hammershus indbydes.

Olser Sygekasse
afhold. ordinær Generalforsamling
i Forsamlingshuset TIRSDAG den
1. Marts Kl. 6 med følgende
Dagsorden:
1. Beretning og Regnskab.
2. Valg af Best., Rev. og Suppl.
3. Eventuelt.
Derefter aflægges Regnskab for
Begravelseskassen.
Regnskabet ligger til Eftersyn de
3 sidste Dage før Generalforsam-
lingen hos Kassereren.
De i 1931 benyttede Kontrolbøger
skal indleveres til Bestyrelsen in-
den d. 22. Februar.
Bestyrelsen.

Nogle dygtige Stenhuggere
(Chausesten) kan faa Beskæftigelse
ved Henvendelse til
Karl Chr. Andersen,
Dammen pr. Allinge.

Nymoderne Kjolesyning
udføres.
A. Bendtsen, Sandvig.

**Bornholms
Spare- og Laanekasses**
Afdeling i Allinge.
Kontortid 9—12 og 2—4.
Renten af Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassetilkaar 4 —
Boxer udlejes.

Overretssagfører
Jac. Jensen.
Inkassationer, Ejendomshandler. Doku-
mentskrivning, Dødsbøbehandling m. v.
Kontor i Allinge:
(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Ladestation
.....
Akkumulatorer oplades og re-
pareres. Gratis Udlaan under Op-
ladning.
Radio-Reparationsværksted.
Reparation og Ombygning af Radio
Apparater Højtalere
Batterier Lamper
Akkumulatorer og
øvrige Reservedele

William Lind,
Tlf. Allinge 95.

Ældre Mand
eller 14 Aars Dreng kan faa Plads
1ste April eller Maj.
Hans Kaas, Bjørnhøj,
Klemensker.

D. F. D. S.
REJSEBUREAU
Billetter for Rejse med Skib og
Tog overalt i Indland og Udland.

Rejseplaner tilrettelægges.
Hotellophold reserveres.
Billige Ferierejser.
Billetter til D. F. D. S.'s
Indenrigs-Ruter.

Alle Oplysninger meddeler:
Bogtrykker Otto Gornitzka
ALLINGE

Varm Blodpølse
hver Fredag
Victualieforretningen,
Tlf. 45. Lindeplads.

Gør Deres Indkøb hos
de Handlende, som averter-
rer her i Bladet, derved
støtter De os i vore Be-
stræbelser, for at faa det
udsendt i videre Kredse

Averterende,
der endnu ikke har indløst de af
os udsendte Indbetalingskort paa
skyldige Beløb fra sidste Regn-
skabsaar, bedes indbetale dette
paa vor Postkonto Nr. 14146 —
inden 8 Dage. Vi har store Ud-
betalinger og vil gerne spare Dem
for de med Incasso forøgede Ud-
gifter.
Otto Gornitzka.
Smaa Annoncer bedes saavidt
muligt betalt Kontant.

Se her!
Svinekørsel
til Slagteriet udføres hver Mod-
tagelsedag til billigste Pris.
Anthøn Koføed, Klemensker.
Tlf. n. 7 y

En ny 4—5 Personers
Bil udlejes
Tlf. 49. **Andreas Christensen,**
Nørregade, Allinge.

Jeg har paabegyndt et
Fjerkræslagteri
i Klemensker og er altid Køber
af al Slags Fjerkræ til Dagens
højeste Pris.
Ring blot Kl. ndr. 33 — og jeg
henter Fjerkræet fra hele Øen.
J. C. Olesen.

Fikse Nyheder
i
Ungpigetrækker
til Konfirmander
er nu hjemkommet i
stort og smukt Udvalg.
Impr. Frakker u. For fra 20,00
do. med - 29,50
Uldne kulørte Frakker i mange
smukke Kvaliteter og Farver.
Magasin du Nord's Uds.
v. Victor Planck, Allinge

Niels V. Grooss
Blikkenslager.
Aut. Gas- og Vandmester.
WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.
Tilbud og Overslag gratis.

Avismakulatur,
rene Aviser, bundtet i Pakker a
5 kg (ca. 300), sælges for 75 Øre
Allinge Bogtrykkeri.

Aktieselskabet
Hasle Bank
modtager Indskud paa Ind-
laansbog og Folio, Termins-
ydelse til Kreditforeninger,
ordner Kreditlaan m. m.

Spegesild
er til Salg. **Chr. Vang, Helliger.**
Tlf. Hasle 82 u.

Forretningskonvolutter
sælges med Firma for kun 8 Kr
pr. Mille.
Allinge Bogtrykkeri.

Henry Bells Invitation kom mig meget tilpas, netop som jeg begyndte at finde London utaalelig. Henry var en gammel Skolekammerat af mig, og vi havde holdt Bekendtskabet ved lige, og saa efter at han havde giftet sig. Hans Kone, Edna, var langt ude i Familie med mig, hvilket maaske var Aarsagen til den Interesse hun viste mig. De havde for nylig købt en Ejendom i Nyskoven, ikke langt fra det Gods, hvor jeg var født.

En Fredag Eftermiddag tog jeg af Sted til Waterloo Banegaard. Jeg havde været saa heldig at faa fat i en af de allerlangsomste Droskebiler i hele London, og det lykkedes os at blive standset af omtrent alle de Stoppesignaler, der var paa det paagældende Stykke Vej. Resultatet var, at Toget havde sat sig i Gang, da jeg benede ned ad Perronen med min Haandkuffert. Ansporet af et Advarselsraab fra en Portør og et Opmuntringshyl fra en Avisdræng sprang jeg op paa Waggonens Trinbræt, kastede Kufferten ind gennem det aabne Kupévindue, aabnede Døren og tumlede ind. Min Præstation vilde have været helt igennem flot, hvis ikke Haandkufferten havde ligget i Vejen for mig. I næste Øjeblik laa jeg paa Maven paa Gulvet og foretog nogle ret korrekte Svømmetag.

Da jeg var kommet paa Højkant igen og vilde tage et Overblik over den skete Skade, faldt mit Blik paa en Passager, der havde fundet det for godt at være mig med sin Nærværelse. Jeg mødte to graa Øjne, der saa saa utroligt naive ud, at det var godt, der var én Opstoppernæse til at protestere mod al den Englelighed. En lille, fintbehandlet Haand dækkede hendes Mund i den velmente Hensigt at skjule den Latter, som fik hendes spinkle Person til at sitre.

„Tænk, hvor vi morer os!“ sagde jeg en Kende bittert.

„De maa undskylde,“ sagde hun og afdækkede saavel det formodede Smil som en lille bestemt Hagerunding, „men det var virkelig grinagtigt. De skulde have set Dem selv. Du go-o-del!“ Latteren greb hende igen.

„Det var Synd, om De ikke skulde have Lov at more Dem, naar deres Fordringer er saa beskedne,“ bemærkede jeg. „Maa jeg spørge, haler De i Nødbremsen, hvis jeg begynder at bande?“

„Det kan De tro, jeg gør, og jeg skriger i vilden Sky. Jeg er nemlig en Dame, skal jeg sige Dem, og jeg gør alt, hvad man venter sig af en Dame.“

„Saa lader jeg være med at bande. Men De har vel ikke noget imod, at jeg helliger mig næste Punkt paa Programmet. Jeg har faaet nogle ordentlige Pletter paa Bukserne af godt tykt Jernbanestøv. Dem maa jeg have af. Pletterne altsaa, forstaar De nok,“ skyndte jeg mig at tilføje.

„Livet har sine Besværigheder,“ bemærkede hun deltagende, da jeg lidt efter sank ned i Hjørnet lige over for hende.

„Livet!“ svarede jeg. „Livet vilde være vidunderligt, hvis bare man var dødfødt. De undskylder, men det er en af mine Middags-Aandrigheder, den plejer at gøre sig godt ved Desserten.“

„Saa gad jeg høre Deres Aandrigheder ved Kaffen,“ lo hun. „Maa jeg have Lov at spørge — hvad er De?“

„Mener De saadan er — altsaa virkelig er?“

„Ja — ja. Hvad er De af Profession?“

„Hvad De vil. Hvad mener De om Forsikringsagent? Kunde det tiltale Dem?“

„Hvad forsikrer De?“

„At De er — ganske henrivende.“

„Aah,“ sagde hun og slog Øjnene ned. „Jeg er fra Landet. De maa ikke sige den Slags Ting til mig. Lad os tale om noget andet.“

Vi talte om noget andet, og for første Gang i mit Liv syntes jeg, at et Tog kørte for hurtigt. Saa hurtig fløj Tiden for os, at vi, inden vi vidste af det, holdt ved hendes Bestemmelsessted. Som Følge deraf blev Afskeden forstyrret af, at vi i en Fart maatte samle hendes Pakkenelliker, som jeg rakte hende ud gennem Døren een efter een. Til Slut rakte hun en lille behandsket Haand. „Farvel, Hr. . . ?“ sagde hun med et lille drillende Smil.

„Muir!“ sagde jeg. „Mine Venner kalder mig Peter.“

„Farvel — Peter — Muir . . .“

„Farvel, Frøken . . . ?“

Toget havde sat sig i Gang igen. Hun gik med et Par Skridt. „Carlyle,“ sagde hun, og sagtere tilføjede hun: „Mine Venner kalder der mig Diana.“

„Farvel, Diana!“ sagde jeg, greb hendes oprakte Haand og trykkede den til mine Læber. Nogle Sekunder efter rundede vi en Kurve, og jeg tabte hende af Syne.

Det skulde glæde mig, om jeg nu kunde forsikre, at mine Tanti Rejsens sidste Kvarter var optaget af Problemet med Europas forenede Stater eller en ny Relativitetsteori. Men jeg maa tilstaa, at de var helt og fuldt beslaglagt af et Par store graa Øjne og en lille Opstoppernæse.

— — —

Edna og Henry var paa Stationen i Lyndford for at hente mig. De omfavnede mig begge med Taarer i Øjnene.

„Du kommer som sendt fra Himlen,“ betroede Henry mig.

„Aa, du maa love at hjælpe os. Vi ved ikke hvad vi skal stille op med det Menneske!“ sekunderede Edna.

Jeg saa’ lidt betuttet fra den ene til den anden.

„Er det ubeskedent at bede om en Forklaring?“ spurgte jeg. „Hvad skal jeg hjælpe jer to yndige Mennesker med?“

„Nej, det er ogsaa noget Vrøvl,“ indskød Edna. „Arthur kan selvfølgelig ikke hjælpe os. Ikke paa den Maade.“

„Paa hvilken Maade?“ spurgte jeg.

„Med at smide Clarke paa Porten,“ sagde Henry.

„Clarke . . .“ jeg vidste ikke, om jeg skreg det, men Stationsforstanderen i den anden Ende af Perronen var ved at tabe Kasketten. „Har I ham gaaend!“

„Paa Græs, ja!“ sagde Henry.

„Nej, ham kan jeg ikke smide ud. Det formaar knapt nok en en Skypumpe. Saa skal den da være ualmindelig kraftig.“

Edna var paa Grænsen mellem Taarer og Latter. „Ja, er det ikke rædsomt,“ klynkede hun. „Esther vil blive bundulykkelig.“

„Esther — naah, din Søster?“ indskød jeg.

„Ja, du kender hende ikke, hun var kun et Barn, da du sidst saa hende. Men du kan tro, hun er blevet nydelig.“

„Det ligger til Familien,“ bemærkede jeg. Henry greb min Haand og trykkede den tavs. „Men tilbage til Clarke. Hvad har Esther med ham at gøre?“

„Ingenting, jeg forsikrer dig.“ Ednas Stemme var som en forskræmt Fugls. „Og hun ønsker det heller ikke. Men han ønsker det. Han forfølger hende. Han er utaalelig. Ja, du kender ham jo, Arthur!“

Jo, Tak, Clarke kendte jeg. Han var min og Henrys Skolekammerat og en af den Slags Folk, som man faktisk ikke kan ryste af sig, om man nok saa gerne vil det. Henry og jeg vilde meget gerne ryste Clarke af os, for han var en Pralhals, Idiot, Skryder og Dødbider.

Vi saa en Stund paa hinanden, alle tre, og fulgte saa ud til Vognen.

„Skal vi tale om noget andet?“ foreslog jeg, da vi var anbragt, Henry ved Rattet, Edna og jeg bag i Vognen. „Ja, Tak, Edna, hvis du saa vil begynde. Jeg trænger til at blive konverseret oven paa dette her.“

„Du skal vel over og se dit Barndomshjem, nu, du er saa nær,“ sagde hun. „Det, synes jeg, maa være morsomt for dig.“

„Ak, ja, de svandt, de svandt“ sukkede jeg sentimentalt. „Hvem bor der nu?“

„Ejendommen er til Salg, men den er lige blevet udlejet for et halvt Aar.“

„Du véd ikke, hvem der bor der?“

„Lejeren kommer først i Morgen,“ sagde Edna. „Men vi kan køre derom ad i Aften, hvis du har Lyst.“

Da vi naaede Ednas og Henrys yndige Hjem, stod Clarke i Hall’en med sit idiotiske Smil og spurgte mig, om grønt Slips nu var moderne. Det var netop en Morsomhed, man kunde vente af ham. Jeg tog mig op til mit grønne Slips og vilde med Glæde have tilbuddet ham det til hænge sig i, men min medfødte Overlegenhed kom mig til Hjælp, og jeg svarede med en anden idiotisk Bemærkning.

Ved Middagen var han saa fjollet, at jeg ikke vil dvæle derved, og da vi efter Kaffen skulde køre den omtalte Tur, trængte han sig paa for at komme med. Følgen var, at Henry blev hjemme, og saa kunde Clarke muntre sig alene i Bagsædet. Mens jeg sad ved Siden af Edna, der kørte Vognen. Det blev en henrivende Tur i den stille Aften, og jeg sad hensunken i behagelige Tanker, da Edna pludselig pegede paa en Bygning, der netop kunde skimtes mellem Træerne.

„Der!“ sagde hun.

„Ak, kære gamle Blackvale!“ mumlede jeg, „Det er længe siden . . .“

En uimodstaaelig Lyst til at kikke indenfor, kom pludselig over mig. „Hør engang!“ sagde jeg. „Jeg vil derind! I Morgen lader det sig ikke gøre, saa er den nye Lejer kommet. Men i Aften staar det tomt. Vær rar og vent paa mig her et Kvarter.“

Edna forstod mig, som jeg havde ventet. „Ja, naturligvis,“ sagde hun. „Vi venter.“

„Tak skal du ha’. Og hvis jeg ikke er tilbage her om et Kvarter, Saa vil du nok ulejlige dig ind og hente Liget, Harold?“ sagde jeg henvendt til Clake.

„Det skal være mig en stor Fornøjelse forsikrede han.“

— — —

I Halvmørket klavrede jeg over Stakittet og gik op mod Huset. Det var mig en let Sag at finde et Vindue, som lod sig aabne ved Hjælp af en Lommekniv, og faa Sekunder efter var jeg klavret ind og stod nu i Dagligstuen. Jeg banede mig forsigtig Vej mel-

lem de tildækkede Møbler og gik ud i Hall’en. Jeg tænkte et Øjeblik paa, om jeg skulde forsøge at tænde Lys, men nærmere Omtanke sagde mig, at det elektriske Lys ikke var i Funktion. Jeg maatte nøjes med det Halvlys, der kom ind gennem Vinduerne. Langsomt steg jeg op ad Trappen og blev staaende paa Afsatsen for at indaande den hjemlige Atmosfære og prøve, om jeg kunde vække de gamle Fornemmelser fra Barndommen til Live igen.

Jeg kom ikke ret langt i disse Bestræbelser, for med eet laa Trappen og Hall’en badet i Lys, og da jeg vendte mig, øjnede jeg en Arm, der var i hurtig Bevægelse ned mod mit Baghoved. I en Fart snurrede jeg mig en halv Omgang og dukkede mig for at gribe fat om min Modstanders Ankel. Manøvren lykkedes, for saa vidt som vi begge tumlede om paa Gulvet. Jeg kom paa Benene i en Fart og stirrede paa Skikkelsen ved mine Fødder. Det gav et Gisp i mig af Overraskelse, men jeg tog mig sammen i en Hurtighed.

„Godaften, Diana!“ sagde jeg og bukkede.

Hun afviste den Haand, jeg tilbød hende, og rejste sig uden min Hjælp. En farverig Kimono svøbte sig om hendes slanke Skikkelse, og under den skimtedes en bleg rød Pyjamas. Hun vendte sig imod mig i maalløs Vrede. Rødmens i hendes Kinder gjorde hende endnu mere tiltrækkende end nogen Sinde, og jeg saa nu for første Gang hendes Haar, det var gyldengult, tykt og naturligvis kort.

„Hvad vil De her?“ brast det ud af hende. „Og hvor vover De at slaa mig i Gulvet?“

„Jeg besøger blot mit Barndomshjem,“ sagde jeg. „Det var saadan en sentimental Lyst, der kom over mig. De gamle Stuer, véd De nok, de gamle Døre og al den Slags. Men De maa ikke sige, at jeg slog Dem i Gulvet, jeg kom bare til at vælte Dem en ganske lille Smule. Det var i Selvforsvar. Jeg véd ikke — det forekom mig, at De var i Begreb med at slaa Hjerneskillen ind paa mig med en . . .“ jeg saa mig om efter Vaabenet og fandt det „med en Ildrager. De véd nok, det maa man ikke over for sagesløse Personer og . . .“

„Kalder De Dem sagesløs Person?“ afbrød hun ham. „De, som har den Frækhed at bryde ind i mit Hus ved Nattetid.“

„Undskyld — Deres Hus, siger De. Det lyder saa pudsigt, for det tilhører mig. Jeg mener . . . jeg er i Færd med at købe det. Handelen gaar i Orden om ganske kort Tid. Jeg vilde blot lige kikke herind, førend den nye Lejer kom.“

„Saah — aah. Jeg maa tilstaa, at Deres Forklaring forekommer mig lidt usandsynlig.“

„Véd De hvad, Diana,“ sagde jeg venligt. „Jeg har i Øjeblikket den største Lyst til at give Dem nogle Smæk, forstaar De.“

Hun knyttede Hænderne. „Skal det forstaas som en Trusel?“ spurgte hun med en Stemme, der ikke var helt dristig.

„Det skal forstaas saadan, at jeg ikke kan fordrage, at man betvivler mine Ord.“

Der fulgte en Tavshed, hvorunder vi stod og saa paa hinanden. Saa rakte hun en Haand ud. „Tilgiv mig,“ sagde hun. „Jeg bøjer mig for Deres Forklaring.“

Jeg greb hendes Haand. „Og jeg beder Dem om Forladelse,“ sagde jeg.

„For hvad?“

„Fordi jeg kom til at — hvad

var det, vi blev enige om før — vælte Dem,“ sagde jeg og blev belønnet med et Smil.

„De gør ingen Undskyldning, fordi De er brudt ind i Huset?“ spurgte hun.

„Selvfølgelig. Hvis jeg havde vidst, at De var her, saa . . .“

„Hvad saa?“ opmuntrede hun mig.

„Saa var jeg kommet noget før.“

Hun lo. „Jeg er bange for, at De er haabløs — haabløs uforbederlig.“

„Jeg tror, at en hel Del endnu lader sig rette hos mig — med lidt Venlighed.“

Hun blev rød — det klædte hende nydeligt — men før hun kunde faa sagt noget, blev vi forstyrret af en Støj nede fra Stueetagen. Det lød, som om en Stol væltede. Hun saa paa mig, overrasket en Smule ængstelig, og jeg var et Øjeblik lige saa forbavset. Saa kom jeg i Tanker om, at det maatte være Idioten Harold, der var paa Vej ind for at se, hvor jeg blev af. Med en hastig Hvisken forklarede jeg hende Situationen og kom saa med et Forslag, der fik det drilagtige Glimt frem, som jeg før havde set, i hendes graa Øjne. Hun slukkede hurtig Lyset, medens jeg forsigtigt listede en Trappe højere op for derfra at være Vidne til Løjernerne.

Harold havde imidlertid fundet Vej til Døren og traadte ind i Hall’en et Øjeblik efter, at Lyset var blevet slukket. Jeg saa’ ham i Halvmørket famle omkring dernede og begyndte at stige op ad Trappen. Da han naaede de næstøverste Trin inden Afsatsen, tændte Diana igen Lys og holdt truende en Revolver frem for Næsen af ham.

„Hænderne op!“ kommanderede hun med skarp Stemme.

Det var en Fornøjelse at se Clarkes Minespil. Det vekslede gennem alle Variationer af Ængstelse.

„Ja, men hov, hov — lad mig forklare . . .“ fik han omsider fremstammet.

„De kan spare Deres Forklaringer, til De kommer paa Politistationen.“

„Politistationen — du Almægtige, De vil da ikke slæbe mig paa Politistationen. Jeg kom bare for at hente et Lig . . . jeg mener — Sludder . . .“ Men Dianas Rædselsskrig afskar hans Forklaringer.

„En Morder — De er altsaa en Morder!“ gispede hun. „Men nu skal De ikke dø i Synden. Jeg underretter øjeblikkelig Politiet — blodbestænkte Umenneske!“

„Hør, lad nu være med den!“ sagde Harold. „Det er min Sandten for galt!“

„For galt, ja, det skal De have Ret i. Tilbage, Mand! March — ned ad Trapperne.“

Halvkvalt af tilbagestrængt Latter listede jeg bagefter i betryggende Afstand. Jeg fandt det bedst at fjerne mig hurtigst muligt og listede mig ubemærket den Vej ud, jeg var kommet ind. Lidt efter sad jeg hos Edna i Vognen. Jeg gav hende en detailleret Beskrivelse af hele Situationen, og hun var lige saa begejstret.

„Det har han inderlig godt af,“ sagde hun. „Saa er han maaske færdig med at genere os for Fremtiden.“

„Hør, véd du hvad, Edna, kunde du ikke tage og invitere Frøken Carlyle til Te i Morgen Eftermiddag, maar din Søster kommer — jeg mener, kunde det ikke være praktisk.“

Forts. i næste Nummer.